

egen Bekjendtgjørelse af 27de November f. A., og derfor beklager jeg, at Ministeren har bidraget til, at Centralkomiteen er gaaet til at understøtte Kommuner som Kommuner, og derved vel at nægte velhavende Folk i Kommunerne som kommunale Skatteborgere, forinden Folk, der vare langt daarligere stillede, og som havde lidt stor Skade ved Stormfloden, fik en eneste Skilling. Jeg gjen tager, at, er den private Godgjørenhed mere end tilstrækkelig til at dække de Private, saa er det naturligt, at man hjælper Kommunerne; men ellers er der noget Haardt deri for de Private's Vedkommende, der ikke blive hjulpsne. Hvis dette er Tilfældet, staa Staten i en moralisk Gjæld til de Private, i alt Fald skylder den for saa vidt at træde til, som Centralkomiteen er traadt til, for at dække, om jeg saa maa sige, Statens nærmeste Naarværende, det er Kommunerne, der virkelig staa Staten nærmere, end de Private gjøre det. Jeg har det Synspunkt, at, forinden de Private skulle ved deres Gaver godtgjøre den Skade, som Kommunerne have lidt som saadanne, er det Statens Pligt at træde til. Nu have vi efter Ministerens Mening temmelig rundhaandet, efter min Mening ikke urundhaandet, givet til den Landsdel, der aabenbart har lidt mest, nemlig Sydsjælland. Efter Ministerens Beregning kan Skaden der ikke være 1 Million, da han antager, at Skaden over hele Landet ikke er mere end 1,500,000 Rd. Jeg siger da, at, naar man har anerkjendt som Princip, at man burde være med til at opføre Diger for at værne om Sydsjælland, som dog selv ved en Stormflod ikke gaar til Grund med Mand og Mus, saa maa Staten, baade Regjeringen og Repræsentationen, være med til at hjælpe Kommuner, der ligge bag Dæmninger, som beskytte dem og deres Næringer. Dette er Tilfældet med Havne-kommunerne. Der er i disse Dage kommet et Andragende til Finantsudvalget fra Marstal, hvor Skibene ved et rent Slumpetraf ikke vare hjemme under Stormfloden, da den dog indtraf ved Vintertid. Havde Skibene været hjemme, saa vilde Marstal have lidt et Tab af 1 Million, dobbelt saa meget som Sydsjælland. Jeg nævner her Marstal, fordi det frembyder det mest slaaende Exempel. Her er et Tilfælde, hvor Staten ikke kan negte dels paa Grund af Sagen i og for sig, dels efter Principet i Digeloven at træde til for ved Gaver eller rentefrie Laan at bidrage til, at en Kommune opretholdes, hvis Handel er saa stor, at naar Flaaden skalde kommanderes ud, vilde hver tiende Mand paa Skibene være derfra. Her have vi en Pligt overfor, hvad der er gjort imod Ribe, Lemvig og Søby, hvor der saa godt som ingen Skibe er, medens der i Marstal er en Virksomhed i Søfarten, som man intet Sted i Riget finder Mage til. Hvad der gjælder om Marstal, gjælder maasse i mindre Grad om andre Kommuner, der ligge ved Havne med Havnemoler og have deres værlige Formue udsat for lignende Kalamiteter. Naar

deres Havne ere fyldte med Skibe, er det ikke muligt at faae Skibene ud, naar Stormen kommer, men man maa vente, til Stormen er forbi, og kommer saa Høivandet, saa ligge Skibene mellem hverandre. Jeg vil henlede den ærede Regjerings Opmærksomhed paa saadanne Punkter, som man kan sige ere stillede meget uheldig overfor tilfældige Begivenheder, der jo ikke ere udelukkede, idet hvad der er sket een Gang, kan ske oftere. Og forsaavidt de øvrige vandlidte Egne, som ikke have faaet en Digelov og ikke Sernbaner, efter Centralkomiteens egne Ytringer ikke endnu have faaet deres Andel af de frivillige Gaver i saa stort Maal som Holland og Falster, maa disse Egne særlig tages i Betragtning ved saadanne Foranstaltninger, som allerede forinden Stormfloden vare paatænkte. Jeg fremhævede ved Finantsloven den elendige Postforbindelse, der finder Sted paa Derne Syd for Fyn. Det er en moralisk Pligt at tage Hensyn dertil; thi at disse Egne ere hjemløse i Stormfloden, gjør ikke Pligten mindre, men stærker tværtimod Synet for de Ulemper, hvoraf man i saa Henseende lider. Jeg skal henlede Opmærksomheden paa, at man ved de Dele af Landet, som ere nærmest ved det nuværende Lydsland, nemlig de, som ligge overfor Als, mangler et efter alle Sjøfarendes Dom vigtigt Fyr, hvilket vilde være til Gavn ikke alene for Skipperne derne, men for hele Seiladsen; der mangler Brister ved de smaa Der for Løbserne, for hvem det nu er meget vanskeligt at komme af Stedet derne under de nuværende Forhold. Altsaa alle disse vigtige Foranstaltninger kan der være en Grund mere til nu at bede Regjeringen særlig at tænke paa, før den næste Finantslov forelægges. Jeg har to Gange spurgt her i Thinget, om Regjeringen ansaa det for berettiget at lægge Sammelstat paa ny Sørd, og Regjeringen har sagt Nei, men dens Autoriteter lægge desuagtet Sammelstat paa ny, fra Havet erhvervet Sørd. Den ærede Regjering har erklæret overfor det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintner), at det vilde være en Ubillighed, en Uretfærdighed, om Regjeringen ikke kunde indlade sig paa at lægge Tiendeafgift paa hidtil tiendefri Sørd. Et af Lo: er det uretfærdigt at belægge de Sædegaardseiere med Tiende, som ikke tidligere have været belagte dermed, ja, saa siger jeg, at det er ligesaa uretfærdigt at lægge Sammelstat paa Strækninger af inddæmnet Sørd, paa ny Sørd, som ikke har havt den før. Det er et Moment, som Regjeringen uden Ubillighed kan tage Hensyn til, naar der er Tale om at lægge Skat paa disse nu paany inddæmmede, for et halvt Aarsiden ødelagte Eiendomme, og jeg tænker heller ikke, at den ærede Minister vil Andet. Der er meget god Grund til at forlange den sædvanlige 20 Aars Frist, saaledes at der begyndes med en ny Frist fra den 13de Novbr. 1872. Endvidere er der den Dæmningslov, som ligger i Landssting-